

No 1113
NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA
LJUBLJANA
26. 3. 10

Georg Doffka!

Opusti, da ti povzam s svojo srčnatostjo, vica je in ne bi hotela rade iz svoje sobe vohat čuvla.

Kakor bi želela, da te vidim in se osebno prepričam, kakor je s tvojim zdravjem, se topot topot ne smrdava. Zopet mi je pri kraju, v ponedeljek odpočujem. A glavno je, da mi kakor morem v najpotlačnejši, v katerem bi ti mogla biti v karverstvu, s povišbo te pa pač ne morem moriti.

Razbijam si glavo, kaj sem svoj čas v nekem darovnem letu oddala o angini pectoris, pa se ne morem prav nič spomniti. Kakakor upam, da mi nič brezposojno nevarnega in da si v Avstriji lepo ukvarala in se ukvarjala. Taj se te ne morem predstavljeni kotne - Tabe, ki si s svojim znanjem in svojim veličnim talentom kljubovalam vsem najpotlačnejšim in jih pobesnila.

4 naši tanjši črni neodgovorni si si priborila
lako častno mesto, kakor ga pred seboj mi
zavzemala še nobena. Slovunka; ničelno
vskrenih spodobiteljev imao, ki pričatenje od
Tebe še mojih del, demerito imao, vse pogoje imao,
da avinjeji široke krog ljudi - črni ledaj in
budi zdrava se dolgo dolgo! Ko bi si le
mogla odstopiti svojo belcansko odporno silo,
ki je rane tako bica zmrzala in korvati.
Pa kakor učimo, tedno upam, da si se v
Novem state kopit okupila in si bo življe
nje mudilo še mnogo lepseje. To ti in celezje
vea učim!

Ali si se umela kopati in plavati?
Jur se nesmravelas dobes pojutim, plavam,
veclam in hodim mnogo tudi pev; To
klynt temu, da limfomatosa se vedno
mzem docela pregnalo. Lina sem kakor
sigurka. Pa mi je tako uinučino malo
na avinjeja! Danes imamo še ves dan
silen "jugo", morje se adi recovans do dna.
Zvečer sem si porokalni samotno mesto
na obali in se razela v divjo karakulo...

Lindno slo me je olaklo in nabrlo veki,
čudno valenje; reči sem si morala, da
bi bilo edro pametno, da končam življe,
nje, ki je rane in za druge popobnoma bica
korvati - toda prajma mi nedostaje. Poslej
vam umela pred samomvili se večji ne,
spleti, nego sem ga umela dostej; (Pa tega lahko
spornai, da duševno mzem normalna.)

Zadnjič me je v ljubljani obrokala
medurca, "Bunkcij Leta" - Paula Sločurjina.
Svedala mi je, da si je vvela pravca
do materinostor in da ima svoje dte, ne
da bi bila poročena. To mi inpravca,
daci svedala ne vem, ako ni s tem
prkuvajana obrokova pravca do očeta.
Vsekakor pa je še vedno boljše biti bica
očeta, nego vmetu slabeg očeta.

Pa je bila 14 dni nekaj "Zagrebčanka",
ki se mi je opebovano stusala prbli,
čati, kakor sem pa v svojemu skelnu
pred ljudmi inbegovala. (Od občevanja
z ljudmi nimam nikoli drugeg nego
uročanje, prkoč rane ali vranj.

abodljaje.) Končno pa me je frapiral
njen organ, poln in globok - kakor
Tvoj. In carer - kaj v prvem pogovoru
me je vprašala, če pravam Tebi, čudo
nila je a Tebi a velikim presenečenjem
in spoštovanjem. Bila je to žena zre,
lepih let, izobražena in pametna, po
poklicu knjižničarka pri neki učilnici
razpisniki šolski; izvrstan plačana. Pa
netne žene se pač vse čudijo.

Ali Ti je Rab znan? Meni tu mnogo
bolj znano nego v Kranjci. Tvoj si
oko - poglede na naravno krasoto in
zgodovinske znamenitosti. Sem me bo po-
slej še vleklo - ako me bo sploh kam
vleklo. Sploh me je vnaprej strah, da
mi je neizkušen ljubka - kot moje rojstno
mesto in kot kulturno središče Slovenije.
Oporo najdem le v misli, da inbre sploh
moram, da gre meni pač slabo, kar
moram, a škoda naj potem stori, kar boče.

A Ti, draga Sofka, bodi zdrava,
bodi srečna, da bodo potem tudi drugi
srečni! Radna mirna baljčega postov, piti

Tvoji

stari Franklin

Rab, 24. IX. 1924.